

Sygn. akt IV U 361/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jacek Witkowski
Protokolant	sekr. sądowy Anna Wąsak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 listopada 2015r. w S.

odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 10 lutego 2015 r. Nr (...)

w sprawie J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje J. G. prawo do emerytury od dnia 5 lutego 2015 roku.

Sygn. akt IV U 361/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 10.02.2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. działając na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.) w zw. z § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43) odmówił wnioskodawcy J. G. przyznania prawa do emerytury. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, iż ubezpieczony nie wykazał, by na dzień 1.01.1999 r. posiadał 15-letni okres zatrudnienia w warunkach szczególnych. Jako pracy w warunkach szczególnych ZUS nie zaliczył J. G. okresu zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) S.C. W. od 16.01.1992 r. do 31.12.1998 r., gdyż wnioskodawca nie został zgłoszony do ubezpieczenia społecznego z tytułu zatrudnienia u wyżej wymienionego płatnika. We wskazanym okresie ubezpieczony figurował jako osoba prowadząca działalność gospodarczą.

Od decyzji tej odwołanie złożył J. G., który wnosił o jej zmianę i przyznanie prawa do emerytury w wieku obniżonym. Wskazał, iż w okresie od 1.10.1973 r. do 22.04.1975 r. oraz od 25.04.1977 r. do 31.07.1978 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G., gdzie pracował na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. W przerwie pomiędzy wskazanym okresem ubezpieczony odbywał służbę wojskową (odwołanie k. 1-2).

W odpowiedzi na odwołanie pozwany organ rentowy wnosił o jego oddalenie, przytaczając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 3-4).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

Ubezpieczony J. G., ur. (...), złożył w dniu 15.01.2015 r. wniosek do pozwanego Oddziału ZUS o przyznanie mu prawa do emerytury. Wskazał w nim, iż nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego (wniosek k. 1-3 a. e.). Na podstawie przedłożonych dokumentów, organ rentowy przyjął, że wnioskodawca na dzień 1.01.1999 r. wykazał 28 lat i 25 dni stażu ubezpieczeniowego, w tym 13 lat, 2 miesiące i 21 dni pracy w warunkach szczególnych. Zaskarżoną decyzją z dnia 10.02.2015 r. ZUS odmówił J. G. przyznania prawa do emerytury w wieku obniżonym (k. 22 a. e.).

W toku postępowania odwoławczego Sąd ustalił, iż J. G. w okresie od 1.10.1973 r. do 22.04.1975 r. oraz od 25.04.1977 r. do 31.07.1978 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego. Pracę tę wykonywał stale i w pełnym wymiarze, w ciągu całego roku. J. G. dziennie pracował ok. 12 godzin. Do jego zadań należało przewożenie, samochodami o dopuszczalnej masie całkowitej marki S. oraz K., piachu do budowy nasypów kolejowych m. in. przy Centralnej Magistrali Kolejowej (zeznania ubezpieczonego k. 9v i 10v, zeznania świadków: J. C. k. 10, R. K. k. 10-10v oraz znajdujące się w aktach z wniosku o świadczenie przedemerytalne: angaż k. 13 a. e., rozwiązanie umowy o pracę k. 18 a. e., dokument potwierdzający powrót ubezpieczonego do pracy k. 19 a. e., dokument stwierdzający zmianę wynagrodzenia k. 23 a. e., ogólne świadectwo pracy k. 24 a. e.).

W ocenie Sądu Okręgowego, zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań ubezpieczonego oraz świadków jak również dokumentów pochodzących z akt osobowych zgromadzonych w postępowaniu przed organem rentowym, w tym m. in. angażu oraz ogólnego świadectwa pracy wystawionego przez w Przedsiębiorstwo (...) w G. jest wystarczający do poczynienia ustaleń, iż J. G. w wyżej wymienionym okresie wykonywał stale i w pełnym wymiarze pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Wskazać należy, iż złożone zeznania są spójne, logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają. Świadkowie J. C. oraz R. K. byli również zatrudnieni na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego w Przedsiębiorstwie (...) w G. w zbliżonym, co ubezpieczony okresie. Treść zeznań co do okresów zatrudnienia znajduje swoje potwierdzenie w wyżej wymienionych dokumentach, w tym w wydanym ogólnym świadectwie pracy. Co prawda, w dokumentach pracowniczych jako stanowisko ubezpieczonego ogólnie określono jako „kierowca”, jednakże, zdaniem Sądu, nie budzi wątpliwości, iż w rzeczywistości J. G. wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Powyższe wynika ze złożonych przez ubezpieczonego oraz świadków zeznań jak również wskazuje na to treść dokumentu z dnia 14.03.1974 r., w którym stwierdzono, iż J. G. eksploatuje samochód marki K.. Zdaniem Sądu, przywołane dowody są przekonujące i pozwalają na przyjęcie, że wnioskodawca pracował w szczególnych warunkach. Stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony zostało bowiem wymienione w załączniku do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r., w Wykazie A w Dziale VIII pod poz. 2. Jak powszechnie jest przyjmowane, decydujące znaczenie dla kwalifikacji zatrudnienia pełnionego w warunkach szczególnych ma, nie sama nazwa stanowiska wyrażona w dokumentach pracowniczych, lecz rodzaj rzeczywiście świadczonej pracy. Podkreślić również należy, iż samo nieprzedstawienie przez ubezpieczonego świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie może uniemożliwiać kwalifikacji zatrudnienia J. G. jako pełnionego we wskazanych warunkach.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż również okres pełnionej służby wojskowej, powinien być zaliczony jako czas pracy w warunkach szczególnych, jeżeli przed jej rozpoczęciem osoba świadczyła pracę w warunkach szczególnych oraz w ciągu 30 dni po jej odbyciu, powróciła na poprzednio zajmowane stanowisko.

Uznając okresy od 1.10.1973 r. do 22.04.1975 r. oraz od 25.04.1977 r. do 31.07.1978 r. jako zatrudnienie ubezpieczonego w warunkach szczególnych i po zsumowaniu ich z czasem zaliczonym przez ZUS stwierdzić należy, iż J. G. posiada ponad 15-letni okres pracy w wyżej wymienionych warunkach. Tym samym J. G. spełnił wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do emerytury w wieku obniżonym wymienione w art. 184 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, w zw. z § 2 ust. 1, § 3 i § 4 ust. 1 pkt 1 i 3 cyt. wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7.02.1983 r. Ubezpieczony legitymuje się bowiem na dzień 1.01.1999 r. ponad 25-letnim stażem ubezpieczeniowym. Nie jest również członkiem otwartego funduszu emerytalnego. Dlatego też zasadnym było przyznanie J. G. prawa do emerytury w wieku obniżonym począwszy od dnia, w którym ukończył on 60-ty rok życia, tj. od 5.02.2015 r.

W związku z powyższym, Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w sentencji wyroku.